



TOT ÉS POSSIBLE, AIXÒ TAMBÉ

Per M. Carme Alòs i Pintó

En Manel Serradesantferm l'hi passa alguna cosa, i no sé què. Això m'ho diu la Matilde, l'infermera més veterana i considerada de l'equip, amb més de trenta-cinc anys d'experiència. Eren les vuit i deu minuts del dimecres. Cada setmana aquest dia i aquesta hora l'equip multidisciplinari del CAP feiem reunió. En aquesta hi havia sempre un ordre del dia que a voltes no es seguia fidelment i una part molt informal que tothom podia exposar preocupació, sorpresa i algun altre sentiment que durant la setmana ens havia sorprès. El fet d'atendre a persones amb un grau de debilitat per la malaltia sempre porta descobriments de la naturalesa humana. Aquell dimecres jo no tenia cap casuística per comentar, només escoltar i opinar si calia en els casos que presentaven els meus companys. Som tres equipis d'especialitat de metge de família: metge i infermera, pediatra, odontòleg, llevadora i jo com a psicòloga clínica i treballadora social juntament amb els nostres companys administratius. Excepte l'odontòleg i un noi que s'ha acabat d'incorporar, totes som dones. Aquest vessant de gènere sempre he pensat que ens aportava un sisè sentit per poder fer els diagnòstics psicosocials millors. La sessió clínica anava transcorrent sense novetat. En acabar la Matilde i jo vàrem fer un apartat i ella en va comentar... en Manel està físicament molt bé, constants perfectes, glucèmia, colesterol, oxigen en sang, pressió i una llum als ulls i unes ganes de viure, xerrar i riure inusuals per un home de vuitanta i un any acabat d'enviudar. Una parella sense fills amb una estima de l'un per l'altre envejable, estava en ple dol però no ho demostrava. Alguna cosa passa!

Vàrem riure i totes dues a la vegada dient, herbes? si camamil·la.... Vaig comprometre'm fer-hi una visita domiciliària En Manel vivia en un pis que l'hi deien "el cent" amb ascensor i ben situat a la geografia de la Catalunya Central, el pis era lluminós i molt arreglat, feia olor de net i això volia dir que havia fregat segurament amb ACER "en conec l'olor". D'aparença era alt i amb bona presència i molt agradable, portava uns pantalons i una camisa amb ells punys doblegats i una mica oberta la pitrera, a la mà dreta un anell i l'esquerra dues aliances la seva i la de la seva dona Trini, morta feia quasi nou mesos. Va estar molt content del meu interès per ell. L'hi vaig explicar que era una visita de protocol de l'ICS a les persones que tenien més de vuitanta anys i que vivien soles.

Parlem i l'hi demano com passa el dia, em comenta que ha fet un curs d'ordinador a l'esplai del poble i això l'hi ha obert el món. En diu que té molta feina, comprar, fer el dinar, rentar, planxar... para i em diu " faig un té molt bo! " en vol?. Penso en la Matilde, les herbes, tindrem raó? Té = herbes, somric en el meu interior i dic que sí. Ara és l'hora de descobrir el misteri. Porta una safata amb una tetera preciosa, sucre, sacarina, culleretes de la mateixa mida i tres tasses – en el meu interior m'alerta-tres? En diu que anem a una saleta més íntima i el segueixo. Se sent un bolero de fons molt baix de volum, arribem a la saleta i veig una taula camilla i cadires còmodes i en una d'elles veig una cabellera rosa que cau pel respall que en deixa bocabadada.

Lolita porta una minifalda curta i brusa amb un escot generós i unghes i llavis a conjunt, és esperpèntica. Sense més ni més en presenta a la Lolita. L'hi parla com si el sentís, l'hi fa una pregunta i s'atura com esperant la resposta – que com és lògic no arriba- i



**Diputació
Barcelona**

| *Xarxa de Biblioteques
Municipals*

en Manel l'hi contesta. En Manel gràcies a les classes d'internet ha après a comprar via on-line i així la Lolita ha arribat a la seva vida. És el meu motor, el meu consol, el meu somriure i les ganes de viure...ho és tot "... Alguna cosa l'hi passa ressona en el meu cap les paraules de la Matilde..." i efectivament. Tot és possible i això també.